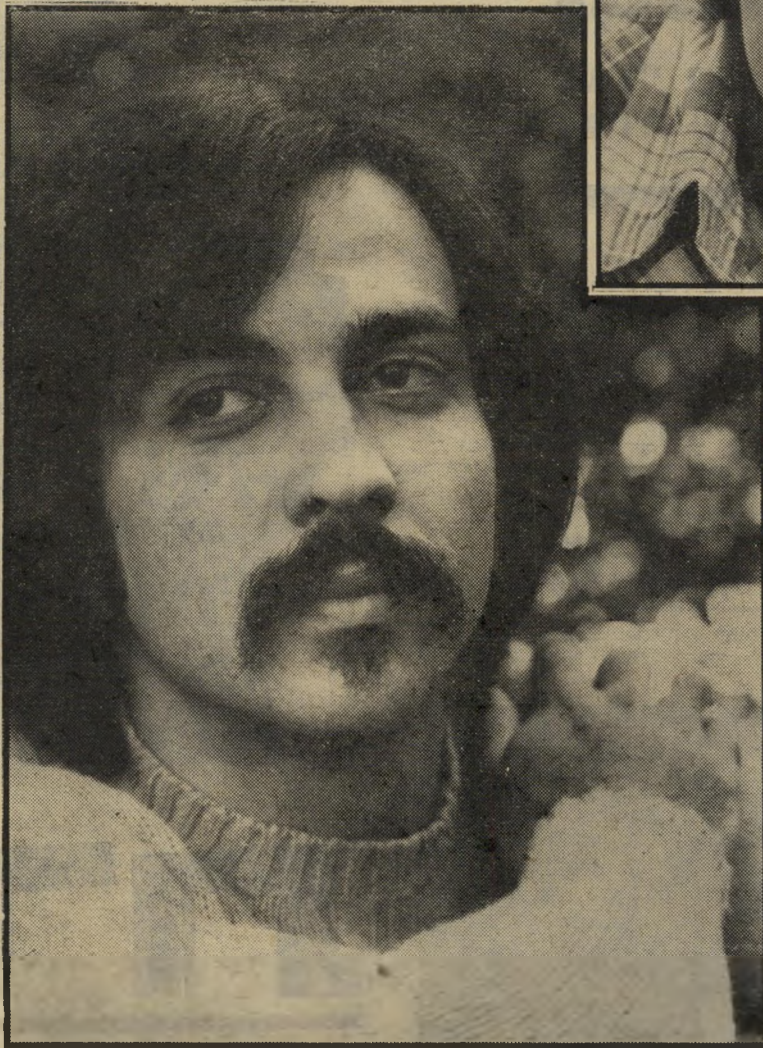

שני הרומנים של אלה

לבית-חולים לחולי-רוח. הספר כתוב ב־ צורת שיחות עם הרופא המטפל, ושזור תמונות-ילדות החוזרות אל האשה ומציגות לה ללא-הרף.

אלה ברקת מספרת כי היא עצמה היתה על סף השיגעון, ומשום כך כתבה את הספר. כעת, אחרי השלמתו, השתחררה מכל פחדיה ו"נולדה מחדש". פחד השיג' עון הוא המוטיב המרכזי בספר, ועל-פי עדותה, גם המוטיב המרכזי בחייה עד כה. **אלה:** הסתכלתי לו בעיניים, ו־ אמרתי לו: אני רוצה לראיין אותך היום.

יורם: לא הייתי מוכן לחזור על עצמי. נמאס לי להגיד בעיתונים אותם הדברים שוב ושוב, והנה בא אלי אדם שהבין שיש בי דברים נוספים, דברים אחרים. מייך הסכמתי להתראיין, כשהיא דיברה על פחד השיגעון נוצר בינינו קשר מייד. היא מול אריה ואני מול שור. יש בינינו ניגודי אישיות. הניגודים האלה מעשירים אותנו. לי יש פחד שפיות-הדעת. אני לא מבין איך אני מחזיק מעמד במציאות כל־כך משועתת. לה יש פחד השיגעון. יש לנו מה לתת אחד לשני.

אלה: אחרי שעתים ורבע הנחתי את העט בצד. **יורם:** דיברנו שמונה, תשע שעות, עד שבאה המישפחה שלי ואחי, דני, לקח את אלה הביתה.

אלה: למחרת ישבתי וגייסתי את כל הכוחות ואת כל החוכמה שבי, כדי לכתוב כתבה כזו שהקורא לא יבין שמסתתר מאחריה משהו אישי.

בשבת דיברנו בטלפון איזה חצי לילה... **יורם:** דיברנו על הכתבה...

אלה: יורם ברח למחרת מבית-החולים כדי לראות אותי. כך הוא ברח בכל יום, עד שהשתחרר.

יורם: הסיפור בינינו הוא בן מאה שנה. רוצה לשמוע מה אלה כתבה לי ב־ הקדשה לספר שלה? אתה קיים, תמיד היית. אני פשוט הקדמתי בטעות להיוולד. הקשר בינינו הוא הגיוני מאד. זאת לא היסחפות של רגשות. יש בינינו המון קשר. שנינו עברנו סיפור בחיים.

אלה: אנחנו אוהבים אותם הספרים, אותה המוסיקה... **יורם:** כשאני מדבר על הגיון, אינני פוסל את הרגש. **אלה:** הוא חכם ממני, הוא משכיל

העיתונאית

אלה ברקת (37)

הלכה לראיין את

יורם ביכונסקי

(24), וגילתה כי

הוא הגבר שלו

חיכתה כל חייה

ב ריחה מן האמת היא פחד, בריחה מה אל האמת היא שיגעון, פחד השיגעון הוא הגורא מכל."

כך החלה העיתונאית אלה ברקת, על־פי עדותה העצמית, שני רומנים משמעי־היים מאד בחייה בני 37 השנים: את סיפרה החדש תנו לי להיכנס, שיצא בימים אלה לאור, ושאמת זו של אלה ברקת מהווה את המוטו שלו; ורומן סוער וטרי, בן שבועיים ימים, שהיא מנהלת עם יורם ביכונסקי, סטודנט לשעבר ומגדל־דבורים בהווה.

בדירתה שברמת-אביב יושבת אלה ברקת, בעלת עיניים כחולות כפלדה, למרג' לותיו של יורם ביכונסקי, עלם נאה הצ' עיר ממנה בלמעט 13 שנים. השניים מביי טים זה בזה במבטים רוויי אהבה, ואחרי שבועיים של היכרות כבר אינם זקוקים ל־מישפטים שלמים כדי להסביר זה את זה. די להם שהאחד אומר מילה, ושניהם כבר מבינים את כל השאר. ניכר בהם, ובמיוחד בה, שהם עדיין נרגשים מן החווייה הרומנטית המרטיטה העוברת עליהם. הם ניאוחו לחשוף את ליבם לפני העולם הזה: **אלה:** היו הרבה גברים בחיי... **יורם:** טוב, לא נולדת אתמול, את בת

37.

אלה: תמיד היתה לי נטייה לצעירים, לא עשיתי אף רומן גלוי עם אדם צעיר, הנטייה עצמה וחברות הדוקה הם בעיני שני דברים שונים. היתה לי הרגשה שלמ־רות זאת אתיישב עם גבר צעיר, אני עצמי עברתי הרבה בחיים. בגיל מבוגר שהיתי במשך שש שנים בחו"ל. יש לי מיטען של ידע, של חוכמת-חיים, שאני יכולה להע־ניק, אך ידעתי שאותו גבר שאתיישב איתו צריך שיהיה לו כל מה שיש לי, אבל יותר. אני רוצה להסתכל על הגבר שלי מלמטה למעלה, לא מוכנה לתת כתף. כל

זוג האוהבים

העיתונאית אלה ברקת ומגדל־דבורים יורם ביכונסקי, בדירתה של אלה ברמת-אביב. לאחר רומן סוער בו שבו־עיים טוענים השניים בעקשנות כי מאדומתמיד נועדו זה לזה. בהקדשתה על סיפרה החדש כתבה לו־אלה ברקת: "אתה קיים, תמיד היית. אני פשוט הקדמתי להיוולד."

חיי נתתי כתף, אבל אני עצמי זקוקה לכתף. קיוויתי שאמצא את הגבר הזה, קיוויתי ולא האמנתי.

הלכתי לראיין את יורם ביכונסקי, ושנינו הובים תודה לעורכי מוסף הארץ. התחור־נו שלי היתה שאני הולכת לראיין בן־אדם שלא רק מסקרן אותי, אלא בן־אדם שקלטתי את אישיותו מבין השורות ש־כתבו עליו בעיתונים. מצאתי אותו בבית־החולים תל־השומר, שם עבר את הניתוח ה־17 במיספר ברגלו הכרותה, אותה רגל שאיבד במלחמת יום־הכיפורים.

יורם: כולם זוכרים את יורם ביכונ־סקי מהפרשה המסויימת ההיא, אבל אף אחד לא זוכר את יורם ביכונסקי שהוא נכה צה"ל ב־80 אחוז.

אלה: תראה, תראה לה את הצלקות האיומות שלך, כדי שהיא תבין. (מפשילה את שרווליו). החלטתי מראש להביא לו את עצמי כבן־אדם, אמרתי לעצמי שאם קלטתי אותו נכון, הוא ודאי יודע את פחד השיגעון.

ס יפרה החדש של אלה ברקת, יש בו מוטיבים אוטוביוגרפיים של אשה בסביבות שנות השלושים או הארבעים לחייה המתפשטת עירומה כדי להתקבל

